

Ημείς προσκαρτερούμεν τη προσευχή και τη διακονία του λόγου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ποιος είναι ο τρόπος με τον οποίο η Εκκλησία πρέπει να απευθύνεται στους ανθρώπους; Αυτό το ερώτημα απασχολεί όλους όσους δεν επαναπαύονται στο σώμα του Χριστού, αγκυλωμένοι στο παρελθόν και στις αναμνήσεις του και στην θέση που κάποτε είχε η Εκκλησία για τους περισσότερους ανθρώπους στην κοινωνία. Το ερώτημα αυτό δεν είναι εύκολο να απαντηθεί. Ωστόσο, η παράδοση της Εκκλησίας μας και ο βιβλικός λόγος μας δίνουν την δυνατότητα να αναζητήσουμε απαντήσεις, οι οποίες μπορούν να αγγίξουν και τους ανθρώπους οι οποίοι θέλουν να ζήσουν το μήνυμα του Ευαγγελίου και τον τρόπο της πίστης. Γιατί η απάντηση που οι ποιμένες δίνουν σε τέτοια ερωτήματα, αντανακλά και τον τόπο με τον οποίο καλούνται οι πιστοί να διαμορφώνουν τη ζωή τους και το τι οι ίδιοι θέλουν από την Εκκλησία.

Στην πρώτη Εκκλησία προέκυψε το ζήτημα της διακονίας των φτωχών, με επίκεντρο τις χήρες γυναίκες οι οποίες προέρχονταν από τους εξ ελληνιζόντων πιστούς και οι οποίες περιθωριοποιούνταν ως προς την βοήθεια σε σχέση με εκείνες που προέρχονταν από τους Ιουδαίους. Οι απόστολοι ζήτησαν από το σώμα του Χριστού να εκλέξει επτά διακόνους, ώστε να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα και

οι ίδιοι να παραμείνουν «προσκαρτερούντες τη προσευχή και τη διακονία του λόγου» (Πράξ. 6,4), να αφιερωθούν αποκλειστικά στην λατρεία, την προσευχή και την διακονία του λόγου. Ο λόγος αυτός των Αποστόλων αποτελεί οδοδείκτη για το πώς η Εκκλησία πρέπει να ξεκαθαρίσει τα ουσιώδη στην διακονία της αλλά και να μιλήσει στους ανθρώπους.

Οι άνθρωποι σήμερα από πολλές πλευρές θεωρούν ότι τα γνωρίζουν όλα. Δεν έχουν ανάγκη από λόγους, αλλά από έργα. Και τα έργα αυτά για τους πολλούς δεν έχουν να κάνουν με την λατρεία του Θεού και την διακονία του λόγου, την πνευματική δηλαδή παιδεία η οποία θα καθοδηγήσει τον άνθρωπο στον αγώνα για τη σωτηρία, αλλά έχουν να κάνουν με την ελεημοσύνη και την φιλανθρωπία. Δεν αναρωτήθηκε όμως κάποιος από αυτούς που αντιμετωπίζουν την Εκκλησία έτσι, πώς θα εμπνευσθούν οι χριστιανοί να λειτουργήσουν στην κατεύθυνση της φιλανθρωπίας και της έμπρακτης αγάπης. Υπάρχει η αίσθηση ότι όλα γίνονται αυτόματα, μαγικά. Από την μία οι περισσότεροι που δηλώνουν ή θεωρούν τους εαυτούς τους χριστιανούς δεν έχουν σχέση με το σώμα του Χριστού και από την άλλη απαιτούν από αυτούς που έχουν σχέση να φέρονται και να δρουν όχι όπως ο τρόπος της Εκκλησίας ορίζει, αλλά και τα δοκούντα από τους μη συμμετέχοντες.

Το δεύτερο σημείο το οποίο αξίζει να μας προβληματίσει είναι η οίηση των πολλών, οι οποίοι θεωρούν ότι γνωρίζουν τα πάντα ή τουλάχιστον τα κύρια για την πίστη. Στην ουσία όμως παραμένουν ακατήχητοι. Έχουν εγκλωβισθεί σε μία λογική πλήρους εκκοσμίκευσης και θεωρούν πως γνώση αληθινή είναι μόνο ό,τι ο άνθρωπος μπορεί να μάθει σε σχέση με τον κόσμο και την πραγματικότητα. Γνώση αληθινή είναι η πληροφορία. Η υποκατάσταση της παιδείας από την εικόνα. Και αρκούνται σε ό,τι αφορά στην θρησκευτικότητα στα μηνύματα του παρελθόντος από το σχολείο ή την ανατροφή στην οικογένεια ή από τις επισκέψεις στους ναούς κατά τις περιόδους των εορτών. Αυτή η οίηση στην ουσία τους αποκόπτει από την κοινωνία με το πρόσωπο του Χριστού, η οποία προϋποθέτει την δίψα γι' Αυτόν. Και η δίψα καλλιεργείται τόσο με την μελέτη και την γνώση όσο και με την προσευχή και την λατρεία. Και έτσι οι πολλοί παραμένουν στην πνευματική άγνοια, αλλά και θεωρούν ότι ο Χριστός είναι οι γιορτές ή η φιλανθρωπία, χωρίς να Τον αφήνουν να αγκαλιάσει περισσότερο τη ζωή τους. Χωρίς να νιώθουν ότι η συμμετοχή στο σώμα του Χριστού και τη ζωή της Εκκλησίας δεν είναι μια τυπικότητα ούτε ένα θρησκευτικό καθήκον, αλλά το ξεδίψασμα του ανθρώπου μέσα σε έναν κόσμο στον οποίο μπορεί να πιει από πολλές πηγές, αλλά χωρίς Χριστό δεν μπορεί να ξεδιψάσει την δίψα της αιωνιότητας, της ανάστασης, της ελπίδας.

Το τρίτο σημείο είναι απουσία παρατηρητικότητας και προβληματισμού, ο εφησυχασμός από την πλευρά των χριστιανών και όχι μόνο των ποιμένων. Συχνά

στη ζωή της Εκκλησίας λειτουργούμε με γνώμονα μόνο τον εαυτό μας, τις δικές μας ανάγκες, τι πιστεύουμε εμείς ως σωστό και αδιαφορούμε για το τι χρειάζεται ο άλλος ή για τις όποιες αγωνίες του. Δεν είμαστε πρόθυμοι να τον ακούσουμε, ίσως γιατί κι εκείνος έχει τον εαυτό του και μόνο ως κριτήριο για την όποια συνάντηση μαζί μας, με αποτέλεσμα ο λόγος μας να μην μπορεί να αγγίξει την καρδιά του και την ίδια στιγμή η προσευχή μας να μην είναι επαρκής, καθώς δεν είναι καρδιακή. Φοβόμαστε στην Εκκλησία να παλέψουμε για να κατασκευάσουμε νέους ασκούς. Παραμένουμε εγκλωβισμένοι στον τρόπο θέασης του κόσμου με βάση τους παλαιούς ασκούς. Και είμαστε οι πολλοί έτοιμοι να κατακρίνουμε όσους αποπειρώνται να βρουν καινούριους τρόπους προσέγγισης της Αλήθειας. Καινοτόμους ή ανατρεπτικούς των τρόπων του παρελθόντος, χωρίς όμως να αφίστανται της Αλήθειας. Οχυρωνόμαστε τότε στον τρόπο μας και δεν αφήνουμε και τους άλλους να δώσουν την μαρτυρία τους ανάλογα με το χάρισμα που έχουν.

Οι Απόστολοι άφησαν το λαό του Θεού να εκλέξει τους επτά διακόνους. Από αυτούς άλλοι μαρτύρησαν υπέρ της πίστεως, όπως ο Στέφανος. Άλλοι έγιναν οι διάκονοι Αποστόλων όπως ο Πρόχορος του Ιωάννη και έδειξαν στην πράξη τι σημαίνει αγάπη. Άλλοι έγιναν αιρετικοί, όπως ο Νικόλαος, και αποδοκιμάστηκαν από το σώμα του Χριστού. Οι δρόμοι αυτοί δείχνουν την ελευθερία που υπάρχει στην Εκκλησία και την αξιοποίηση των χαρισμάτων όλων, με αγρυπνούσα όμως την συνείδηση της Εκκλησίας, για να μην αποστεί η όποια προσπάθεια από την Αλήθεια. Πιστεύουμε λοιπόν στον Αναστημένο Χριστό και καλούμαστε να δείξουμε την πίστη μας μέσα από την απόφασή μας να ακούμε γι' Αυτόν που αγαπάμε, να Τον σπουδάζουμε στον λόγο, να Τον βιώνουμε στην προσευχή και στην λατρεία του Θεού και να Τον εφαρμόζουμε έμπρακτα στην αγάπη προς τους εμπερίστατους χωρίς διακρίσεις. Την ίδια στιγμή, επειδή η Ανάσταση ήταν και θα είναι η μεγαλύτερη επανάσταση, η μεγαλύτερη αλλαγή στην Ιστορία του κόσμου, καλούμαστε να μην αφήνουμε το μήνυμά της να περιχαρακώνεται είτε στην απαίτηση οι άλλοι να προσφέρουν και αυτό μάλιστα μαγικά και αυτόματα, είτε στην οίηση ότι δεν χρειάζεται να μάθουμε τίποτε επιπλέον είτε στον εφησυχασμό και στην μετατροπή μας σε παλαιούς ασκούς. Ας αγωνιστεί ο καθένας μας, ποιμένας και ποιμαινόμενος, να μιλήσει στους άλλους την γλώσσα της Αλήθειας, της τόλμης, της φρεσκάδας και την ίδια στιγμή την γλώσσα που θα ανταποκρίνεται στις ανάγκες τους, καλώντας τους σε συνεχές ξεκίνημα νέας ζωής. Για να είναι αυτός ο τρόπος που απευθυνόμαστε στους ανθρώπους. Ξεδιψώντας τη δική μας δίψα και βοηθώντας τους να συναντήσουν κι αυτοί τον Αναστάνα.

Πρωτ. Θεμιστοκλή Μουρτζανού

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr